

*Tri sudičky
a zvonár*

a Vianoce a Nový rok sa už od nepamäti tradične vykonával rad magických úkonov, čím sa zachovalo do dnešných čias aj mnoho príhod a povier. S týmto kúzelným obdobím je spojený aj jeden príbeh o zvonárovi, ktorému tri sudičky v deň Vianoc prisúdili v tú tajomnú noc zvláštnu moc.

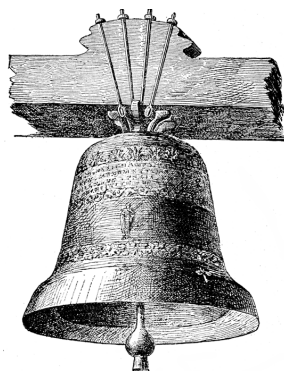
Noc zahalila svojím rúchom takmer celé mesto, ktoré sa však neponorilo do hlbokého spánku ako zvyčajne. Prvé tóny zvonov odbíjajú polnočnú omšu určenú na oslavu narodenia Ježiša Krista. Je to výnimočný deň nielen pre veriacich a neveriacich, ale hlavne pre kováča Fabera a jeho ženu. Odbitím polnočných zvonov sa v ich dome po prvý krát po dlhých rokoch ich manželstva ozval detský plač. Zo svojou ženou už takmer ani nedúfali, že sa im už niekedy narodí dieťa a dlhé roky prosili pána Boha, aby ich obdaril dieťaťom. Prosby boli vyslyšané a v roku Pána 1738 sa začína tento podivný príbeh. Pôrodná babica vkladá do mohutných kováčovských rúk malé telíčko chlapca, ktorého plač sa rozlieha po celom dome.

V kováčskej vyhni ešte nevychladli posledné žeravé uhlíky v peci, ktoré sa pri plači dieťaťa opäť radostne roztancovali, akoby aj oni chceli osláviť túto výnimočnú udalosť. Kováč Faber ronil horúce slzy šťastia, ktoré padali na trasúce sa telíčko plačúceho syna. „Šťastné a veselé Vianoce Félix,“ poznamenal kováč a podal syna manželke, ktorá ho privinula ku hrudi, aby sa ohrial. Aj keď bolo v izbe teplo, už to nebolo to príjemné teplo, ktoré dostával v tele svojej

matky. Jeho očka príz múrene pozorovali matné tiene a sluchom počúval čudné zvuky, ktoré k nemu prichádzali zo všetkých strán. Je to pre neho niečo nové a výnimočné. Svoj nesúhlas s touto náhlou zmenou, ktorá mu zatiaľ nie je po vôli sa snaží prejavovať svojím hlasným plačom. Akoby chcel povedať „Vráťte ma späť, mne sa tu vôbec, ale vôbec nepáči!“ Kováč a jeho žena usnuli pokojným spánkom a ich batôžtek šťastia sa nespokojne zamrvil v kolíske. Félix otvoril očka a nad kolískou uvidel tri tmavé tiene. Počul nad sebou hlasy, ktoré dovtedy ešte nepočul a tak nespokojne zaplakal. Bola to však len chvíľa a tak si to šťastím unavení a spiaci rodičia ani nevšimli. „Pozrime sa sestričky, aký má toto chlapča hlas ako zvon.“ hovorí jedna z troch zahalených postáv stojacich nad kolískou a obrala si zavinuté dieťa na ruky. Jej jemný hlas Félixu upokojil a tak len nechápavo žmurkal maličkými očkami. „Prečo práve dnes sa muselo toto škvŕňa narodiť?“ zasipela nespokojne druhá nad jeho drobným telom. „Nemohlo sa narodiť neskôr a nám tak nepokaziť Vianoce? Veď tento svet je plný žiaľu a utrpenia. Nechápem, prečo sa tak ľudia ponáhľajú na tento nešťastný svet!“ „Pokoj sestra. Dnes je deň narodenia Ježiša Krista a toto dieťa je požehnaním z nebies pre týchto rodičov. Sú to dobrí, poctiví ľudia a tak by sme mohli ich dieťaťu v tento požehnaný deň prisúdiť nejaké výnimočné vlastnosti.“ Malý Félix samozrejme nechápal, čo sa nad jeho kolískou odohrávalo, ale srdiečko mu búšilo rýchlejšie, ako by to bolo predzvesťou blížiacej sa udalosti, ktorá zasiahne do jeho života a bude ho sprevádzať celým životom. Neuvedomoval si, že v túto noc ho navštívili tri sudičky, ktoré mu prisúdia do vienka vlastnosti, ktoré budú ľudstvo sprevádzať po dlhé stáročia. Svojou rúčkou pevne stisol prst

jednej zo sudičiek so vznešeným výzorom, ktorá začala odriekať nad ním svoju veštbu. Uvádzam Ťa človek do života a privádzam tvoju dušu z nebies úplne na Zem, aby priniesla svetu vznešenosť a úctu. Nech tvoje ruky sa stanú rukami zvonárskeho majstra, ktorého zvony budú dielom výnimočnosti a ich tóny prinesú ľuďom obdobie lásky, pokoja a porozumenia.“ „Výborne sestrička. Hlas má ako zvon, tak nech sa stane zvonárom. Výborný výber.“ zatlieskala druhá sudička. „Ja Ťa maličký obdarovávam takou schopnosťou, aby tóny tvojich zvonov ľuďom pripomínali, že sa majú veseliť a radosť sa. Nech si vychutnávajú v živote aj obdobia šťastia.“ zamávala nad Félixom rukami a roztancovala sa okolo kolísky. „Teraz je rad na tebe sestrička. Félix dostal od nás do vienka len tie najlepšie schopnosti,

ktoré sme mu mohli dať a tak nešetri svojimi darmi.“ Tretia namrzená sudička prišla k rukám sestry hlbavo a v tichosti. „No, keďže Ti moje sestry nadelili len tie najlepšie schopnosti, ja na vyváženie Ti pridám ešte niečo. Zvonárik, aby si ľudia pri znení tvojich zvonov uvedomili, že všetko raz skončí a preto by nemali mrhať časom, ale konať tak rýchlo, aby počas svojho krátkeho života stihli vykonať všetko čo vykonať majú. Nech tóny tvojich zvonov neoznamujú len radostné udalosti, ale aj vojny, choroby, nešťastia a smrť. Nech pripomínajú ľuďom nezabudni, nezabudni, nezabudni na spojenie s duchovným svetom a na svet odkiaľ prišli. Aj toto patrí k ich životu, lebo ľudia sú od vekov nepoučiteľní, chamtiví a neúctiví k daru, ktorým je ich život.“ mávla svojim tmavým rúchom nad chlapcom, čím spečatila svoju veštbu.

Félix podrástol a pomaly dospel. Na sudičky už dávno zabudol a zaujímal ho okolitý rozmanitý svet. Niekedy si však zmätené spomenul na niečo z minulosti, na čo sa si síce celkom nepamätá ale to nejasne tuší. Upadol úplne do víru osudu a veštbu sa naplnila. V otcovej kováčskej dielni sa naučil láske ku tvarovaniu kovu a povýšil ju na lásku ku odlietaniu zvonov. Jeho zvony boli dielom dokonalosti a ich zvuk sprevádzal ľudí pri všetkých udalostiach, ktoré sa odohrali v ich životoch a aj po nich.

Zazvonil zvonec a príbehu je koniec. Nech zvuk novoročných zvonov je pre nás všetkých znamením pokoja, lásky a splnených želaní nielen dnes.

